

शिवभुजङ्ग प्रयात स्तोत्रम्

Shivabhujanga Prayaata Stotram

शिवभुजङ्ग प्रयात स्तोत्रम् ।

गलदानगण्डं मिलद्भङ्गभण्डं यलय्यारुशुण्डं जगत्राणशौण्डं ।
लसदन्तकाण्डं विपद्भङ्गयण्डं शिवप्रेमपिण्डं भजे वक्तुण्डम् ॥१॥

अनाद्यन्तमाद्यं परन्तत्त्वमर्थं त्रिदाकारमेकं तुरीयं त्वमेयम् ।
हरिब्रह्ममृग्यं परब्रह्मरूपं मनोवागतीतं महः शैवमीडे ॥२॥

स्वशक्त्यादि शक्त्यन्तसिंहासनस्थं मनोहारिसर्वांगरत्नादिभूषणम् ।
जटाहींदुग्गास्थिशश्यर्कमौलिं परं शक्तिमित्रं नुमः पञ्चवक्त्रम् ॥३॥

शिवेशानतत्पुरुषाघोरवामादिभिर्ब्रह्मभिर्हन्मुषैः षड्भिरंगैः ।
अनौपम्यषट्त्रिंशतं तत्त्वविद्यामतीतं परं त्वां कथं वेत्ति को वा ॥४॥

प्रवालप्रवाहप्रभाशोणमर्धं मरुत्वन्मणिश्रीमहः श्याममर्धम् ।
गुणस्यूतमेकं वपुश्चेकमन्तः स्मरामि स्मरापत्तिसंपत्तिहेतुम् ॥५॥

स्वसेवासमायात देवासुरेन्द्रा नमन्मौलिमन्दारमालाभिषिक्तम् ।
नमस्यामि शंभो पदांभोरुहं ते भवांभोधिपोतं भवानीविभाव्यम् ॥६॥

जगन्नाथ मन्नाथ गौरीसनाथ प्रपन्नानुकंपिन्विपन्नार्तिहारिन ।
महः स्तोममूर्ते समस्तैकबन्धो नमस्ते नमस्ते पुनस्ते नमोऽस्तु ॥७॥

महादेव देवेश देवाधिदेव स्मरारे पुरारे यमारे हरेति ।
ब्रुवाणः स्मरिष्यामि भक्त्या भवन्तं ततो मे दयाशील देव प्रसीद ॥८॥

विरुपाक्ष विश्वेश विद्यादिकेश त्रयीमूल शंभो शिव त्र्यंबक त्वम् ।
प्रसीद स्मर त्राहि पश्याव पुष्य क्षमस्वाप्नुहि त्र्यक्ष पाहि त्वमस्मान् ॥९॥

त्वदन्यः शरष्यः प्रपन्नस्य नेति प्रसीद स्मरन्नव हन्यास्तु दैन्यम् ।
न येते भवेद्भक्तवात्सल्यहानिस्ततो मे दयालो दयां सन्निधेहि ॥१०॥

अयं दानकालस्त्वहं दानपात्रं भवान्नाथ दाता त्वदन्यन्न याये ।
भवद्भक्तिमेव स्थिरां देहि मह्यं कृपाशील शंभो कृतार्थोऽस्मि तस्मात् ॥११॥

पशुं वेत्सि येन्मां त्वमेवाधिगुहः कण्ठीति वा मूर्ध्नि धत्से त्वमेव ।

द्विजिह्वः पुनः सोऽपि ते कण्ठभूषा त्वदङ्गताः शर्व सर्वेऽपि धन्याः ॥१२॥

न शक्नोमि कर्तुं परद्रोहलेशं कथं प्रीयसे त्वं न जाने गिरीश ।
तदा हि प्रसन्नोऽसि कस्यापि कान्तासुतद्रोहिणो वा पितृद्रोहिणो वा ॥१३॥

स्तुतिं ध्यानमर्या यथावद्विधातुं भजन्नप्यजनन्महेशावलंबे ।
त्रसन्तं सुतं त्रातुमग्रे मृकषोर्यमप्राणनिर्वापणं त्वत्पदाब्जम् ॥१४॥

अकण्ठे कण्ठादनङ्गे भुजङ्गादपाणौ कपालादभालेऽनलाक्षात् ।
अमौलौ शशाङ्कादवामे कण्ठादहं देवमन्यं न मन्ये न मन्ये ॥१५॥

शिरोद्वष्टिह्रोगशूलप्रमेहज्वराशोऽजरायक्ष्महिक्काविषार्तान् ।
त्वमाद्यो बिषत्सेषजं भस्म शंभो त्वमुल्लाघयास्मान्वपुर्लाघवाय ॥

दरिद्रोऽस्यभद्रोऽस्मि दूये विषण्णोऽस्मि सन्नोऽस्मि भिन्नोऽस्मि याहम् ।
भवान्प्राणिनामन्तरात्मासि शंभो ममाधिं न वेत्सि प्रभो रक्ष मां त्वम् ॥१६॥

त्वदक्षणोः कटाक्षः पतेत त्र्यक्ष यत्र क्षणं क्षमा य लक्ष्मीः स्वयं तं वृणीते ।
किरीटस्फुरत्यामरच्छत्रमालाकलायीगजक्षामभूषाविशेषैः ॥१७॥

भवान्यै भवायापि मात्रे य पित्रे मृडान्यै मृडायाप्यघघ्ने ममघ्ने ।
शिवाङ्ग्यै शिवाङ्गाय कुर्मः शिवायै शिवायाम्बिकायै नमस्यम्भकाय ॥१८॥

भवद्गौरवं मल्लघुत्वं विदित्वा प्रभो रक्ष कारुष्यदृष्ट्यानुगं माम् ।
शिवात्मानुभावस्तुतावक्षमोऽहं स्वशक्त्या कृतं मेऽपराधं क्षमस्व ॥१९॥

यदा कर्णरन्ध्रं व्रजेत्कालवाहद्विषत्कण्ठघण्टाघण्टाकारनादः ।
वृषाधीशमावुह्य देवौपवाहं तदा वत्स मा भीरिति प्रीणय त्वम् ॥२०॥

यदा दारुणा भाषणा भीषणा मे भविष्यन्त्युपान्ते कृतान्तस्य दूताः ।
तदा मन्मनस्त्वत्पदाभोरुहस्थं कथं निश्चलं स्यान्नमस्तेऽस्तु शंभो ॥२१॥

यदा दुर्निवारव्यथोऽहं शयानो लुठन्निःश्वसन्निःसृता व्यक्तवाणिः ।
तदा जह्नुकन्याजलालङ्कृतं ते जटामण्डलं मन्मनोमन्डिरं स्यात् ॥२२॥

यदा पुत्रमित्रादयो मत्सकाशे रुदन्त्यस्य हा कीदृशीयं दशेति ।
तदा देवदेवेश गौरीश शंभो नमस्ते शिवायेत्यजसं भ्रवाणि ॥ २३ ॥

यदा पश्यतां मामसौ वेत्ति नास्मानयं श्वास येवेति वायो भवेयुः ।
तदा भूतिभूषं भुजङ्गावनद्धं पुरारे भवन्तं स्फुटं भावयेयम् ॥२४॥

यदा यातनादेह सन्देहवाही भवेदात्मदेहे न मोहो महान्मे ।
तदा काशशीतांशुसङ्काशमीश स्मरारे वपुस्ते नमस्ते स्मराणि ॥२५॥

यदा पारमख्यायमस्थानमद्विर्जनैर्वा विहीनं गमिष्यामि मार्गम ।
तदा तं निरुब्धन्कृतान्तस्य मार्गं महादेव मह्यं मनोज्ञं प्रयच्छ ॥२६॥

यदा रौरवादि स्मरन्नेव भीत्या वृजाभ्यत्र मोहं महादेव घोरम ।
तदा मामहो नाथ तस्तारयिष्यत्यनाथं पराधीनमर्घेन्दुमौले ॥२७॥

यदा श्वेतपत्रायतालङ्घ्यशक्तेः कृतान्ताङ्ग्यं भक्तवात्सल्यभावात् ।
तदा पाहि मां पार्वतीवल्लभान्यं न पश्यामि पातारमेतादृशं मे ॥२८॥

धदानीमिदानीं मृतिर्मे भवित्रीत्यहो सन्ततं चिन्तया पीडितोऽस्मि ।
कथं नाम मा भून्मृतौ भीतिरेषा नमस्ते गतीनां गते नीलकण्ठ ॥२९॥

अमर्यादमेवाहमाऽऽबालवृद्धं हरन्तं कृतान्तं समीक्ष्यास्मि भीतः ।
मृतौ तावकाङ्घ्र्यञ्जदिव्यप्रसादाद्भवानीपते निर्भयोऽहं भवानि ॥३०॥

जराजन्मगर्भाधिवासादिदुःप्रान्यसह्यानि जह्यां जगन्नाथदेव ।
भवन्तं विना मे गतिर्नैव शंभो दयाणो न जगति किं वा दया ते ॥ ३१॥

शिवायेति शब्दो नमःपूर्वं अेष स्मरन्मुक्तिं कृन्मृत्युहा तत्त्ववायी ।
महेशान मा गान्मनस्तो वयस्तः सदा मह्यमेतत्प्रदानं प्रयच्छ ॥३२॥

त्वमत्यम्भ मां पश्य शीतांशुमौलिप्रिये भेषजं त्वं भवव्याधिशान्तौ ।
बहुकलेशभाजं पदाम्भोजपोते भवाब्धौ निमज्जं नयस्वाद्यपारम ॥ ३३॥

अनुद्यल्ललाटाक्षिवह्निप्ररोहैरवामस्फुरय्यारुवामोरुशोभैः ।
अनङ्गभ्रमद्भोगिभूषाविशेषरयन्द्रार्घ्ययूडैरलं दैवतैर्नः ॥ ३४॥

अकण्ठे कलङ्कादनङ्गे भुजङ्गादपाणौ कपालादभालेऽनलाक्षात् ।
अमौलौ शशाङ्कादवामे कण्ठादहं देवमन्यं न मन्ये न मन्ये ॥३५॥

महादेव शंभो गिरीश त्रिशूलिस्त्वयीहं समस्तं विभातीति यस्मात् ।
शिवादन्वथा दैवतं नाभिजाने शिवोऽहं शिवोऽहं शिवोऽहम् ॥३६॥

यतोऽजायतेहं प्रपञ्चं विचित्रं स्थितिं याति यस्मिन् यदेकान्तमन्ते ।
स कर्मादिहीनः स्वयंभ्योतिरात्मा शिवोऽहं शिवोऽहं शिवोऽहम् ॥३७॥

किरीटे निशेशो ललाटे हुताशो भुजे भोगिराजो गले कालिमा य ।
तनौ कामिनी यस्य तत्तुल्यदेवं न जाने न जाने न जाने ॥ ३८॥

अनेन स्तवेनादरादम्भिकेशं परां भक्तिमासाद्य यं ये नमन्ति ।
मृतौ निर्भयास्ते जनास्तं भजन्ते हृदम्भोजमध्ये सदासीनमीशम् ॥ ३९॥

ભુજ્ઞપ્રિયાકલ્પ શમ્ભો મયૈવં ભુજ્ઞપ્રયાતેન વૃત્તેન કલ્પતમ |
નરઃ સ્તોત્રમેતત્પઠિત્વોરુભક્ત્યા સુપુત્રાયુરારોગ્યમૈશ્વર્યમેતિ || ૪૦||

ઇતિ શ્રીમત્પરમહંસપરિવ્રાજકાચાર્ય શ્રીમચ્છંકારાચાર્ય
વિરચિતં શિવભુજ્ઞ પ્રયાતસ્તોત્રં સંપૂર્ણમ ||

www.shaivam.org
